Ч. 33. Второк 12 (25) лютого 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч, 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Дос итуациї. — Ворохобня в Іспанії. — Сербский мінїстер про заграничну справу.)

В парляментарних кругах панує загально пересьвідчене, що закінчене буджетової дискусиї перед Великоднем не буде можливе. Коли би дискусия мусїла протягнути ся на цьвітень, виринула би конечність внесеня одномісячної провізориї, котра цїлком певно буде принята. Вибори де делеґациї мають бути переведені еще перед Великоднем, а делеґациї мають зібрати ся в маю. Для соймів мае бути зарезервований час по делеґациях до кінця червня.— З спільного засїданя цукрових комісий палати послів і палати панів виходить, що фабриканти цукру хочуть високими цїнами відбити на населеню держави то, що стратять на експорті до Анґлії і до Індиї. В імени інтересованих виступив п. Масталька і заявив, що для фабрикантів цукру буде лїпше, коли Австрия лишить ся цїлком відокремлена, ніж тогди, коли прийме анґлїйский проєкт і зменшить оплату від цукру. В першім случаю Австрия буде виключена від експорту до Анґлії, але буде могла, хоч з певними жертвами здобути для себе торги в Япанї, Африцї і на Кавказї. Колиж Австрия згодить ся на обнишене оплати, то картель розібє ся. На тім найбільше стратять продуценти бураків, котрим фабриканти не могли би платити так, аби їм управа яураків виплачувала ся. Наради в тій справі будуть відбувати ся дальше.

В Іспанії кипить. Вже від довшого часу повтаряють ся там, немов хронїчна недуга, розрухи і заколоти. Раз мають они за підклад социяльні відносини, другий раз знов полїтичні; раз викликують їх страйки, другий раз підпольна робота карлїстів, стремленя т. зв. сепаратистичні або вкінци републиканьскі. Осідком тих невдоволених сторонництв єсть особливо Барцельона: цїла провінция Катальонїя, а найбільше Барцельона, як місто портове і фабричне стала огнищем тих розрухів. Розрухи теперішні в Барцельонї і околици суть тим більше грізні, що мимо острих средств правительства удержують ся вже довгий час і видко суть добре з'орґанїзовані, а також що чим раз більше розширяють ся і обіймають чим раз дальші провінциї і міста. — В цїлій Іспанії має бути оголошений виімковий стан і знесена конституция, засїданя парляменту мають бути замкнені, а приватні вісти кажуть, що правительство має намір зложити в руки мінїстра війни ґен. Вайлера необмежену власть. — Дуже цїкаве єсть донесене, що страйкуючі робітники в Барцельонї одержують з анґлїйских жерел великі підмоги і фонди. — Послїдні вісти з Іспанії гласять: Президент кабінету Саґаста порішив замкнути палату послів, коли би опозиция грозила обструкциєю на случай заведеня стану облоги в цїлій державі. В Барцельонї страйк триває дальше. Друкарям барцельоньским приказано розпочати на ново роботи під загрозою відобраня концесиї. Приказано також видавцям часописий розпочати на ново видавництва. — Число осіб убитих в послїдних днях в Барцельонї виносить звиж 40. З ріжних міст іспаньских доносять, що прибули там італїяньскі анархісти і підбурюють робітників.

В справі поведеня заграничної праси супротив Сербії, зложив оногди мінїстер президент Вуіч заяву в скупштинї, що від якогось часу зорґанїзувала ся формально якась компанїя, що поставила собі за цїль інтриґувати против Сербії і єї династиї. Після слів мінїстра, повторяє ся то завсїгди тогди, як лиш Сербія начинає забирати ся до своєї внутрішно-полїтичної і фінансової санациї. Одна часть тої праси, вже із засади ворожо настроєна против славяньских племен Балкану, а то із страху перед панславізмом. Тій праси залежить отже на тім, щоби від часу до часу відносини в Сербії представити неможливими а тим самим і ослабити віру в самостійність державного розвою та істнованя славяньских держав на Балканї. Не без того, що тоту ґазетну спілку інспірують і підюджують деякі т. зв. претенденти і декотрі у Відни перебуваючі малькоитенти, ба навіть бувші сербскі мінїстри.

Лиш в новійшим часї, коли інтересовані великі держави віднозили свою давнїйшу постанову: не мішати ся у внутрішні справи балканьских країв, тоті зачіпки і напади зі сторони австрийскої праси троха ослабли і притихли. В тіснїй звязи з тим неприязним тоном заграничної праси стоїть також роспосюднюванє в Сербії антидинастичних брошур претендента Караджорджевича. На дотичну інтерпеляцию заявив мінїстер справ внутрішних Стефанович, що такі брошури дорогою контрабанди цїлими масами розкинено по Сер-

---

23) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.
Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Скоро лиш Бент-Анат вийшла з Менового дому, увійшов до города карлик Нему з листом і розповів коротко о тім, що єму приключило ся, але так забавно, що обі женщини сьміяли ся, а Катуті, мимо того, що єго остерігала, була так весела як рідко, і похвалила єго зручність. Відтак стала придивляти ся печатці на листі, і сказала: То був справдї день, що приніс щось великого, а ще більше обіцює на будучність.

Неферт приступила близше до неї і стала просити: Отвориж лист та подиви ся, чи нема там чого про него.

Катуті відлїпила віск, кинула оком по письмі, погладила свою дитину по личку, сказала потїшаючи єї: Може то твій брат пише за него, бо не виджу анї рядка написаного єго рукою.

Тепер і Неферт подивила ся на лист, але не длятого, щоби єго читати, лиш щоби подивити ся, чи нема в нїм добре їй звістного письма єї чоловіка.

Як всї Єгиптиянки з доброго дому, так уміла й она читати, а она в двох перших роках свого подружа мала часто дуже часто нагоду дивувати ся тим покрученим буквам, а все-таки тїшила ся ними, які виписувала для неї тяжка, зелїзна рука поводатора, підчас коли она своїми делїкатними пальцями уміла добре вести тростину, уживану до писаня по папирусї. Дивила ся уважно на лист і накінець сльози станули їй в очах, і она відозвала ся: Нїчогісенько! Я піду до своєї комнати, мамо:

Катуті поцїлувала єї і сказала: Послухай насамперед, що твій брат пише.

Але Неферт покивала головкою, що не хоче, обернула ся мовчки і зайшла до хати.

Катуті неконче любила свого зятя, але пропадала за своїм красним легкодушним сином, що був подібнїсенький до єї покійного мужа, она любила того любимця всїх жінок, того розпустного молодця межи молодими вельможами, що творили ґвардию короля, воюючу на возах.

Як то він нинї широко розписав ся, хоч він зле писав і не любив писати!

То був справдешний лист, а звичайно писав він лиш коротко, домагаючись нових средств для заспокоєня своїх забаганок.

Сим разом могла она сподївати ся подяки, бо лише що недавно повинен він був дістати значну суму, котру она взяла знову з доходів свого зятя, котрими завідувала.

Она стала читати.

Веселість, з якою она приняла карлика, не була правдива і подобала на краски радуги, котрі показують ся на чорній площи багна. Впаде камінь в калужу, то щезнуть краски, і вода закаламутить ся та зробить ся чорна.

Як би тяжкі скали валили ся на серце Катуті вісти, які містили ся в листі єї сина.

Найбільше горе випливає для нас завсїгди з того жерела, котре могло би нам подавати найбільшу радість, а найбільше пече нас тота рана, котру нам зробить рука того, котрого любимо.

Чим більше розчитувала ся Катуті в листї котрий написав єї любимець так, що єго дуже трудно було прочитати, тим більше блїдло єї лице, котре кілька разів вкривала дрожачими руками, з котрих випав був папір.

Нему сидів проти неї на землї і слїдив за кождим єї рухом.

Коли она крикнула як би не своїм голосом і кинула ся та притулила голову до рапавого пня пальми, приступив він до неї, поцїлував єї в ноги, і відозвав ся з такою щиростию, що аж самій Катуті стало дивно, бо она привикла була чути від свого весельчака лиш жартобливі або злобні слова:

— Панї, панї! що стало ся?

Она тогдя стямила ся, обернула ся і хотїла щось сказати; але єї посинїлі губи стулили ся, а мутні очи споглядали в одно місце мов би стали стовпом.

— Панї, панї! — відозвав ся карлик знову зі ще більшою щиростию; — що се тобі? Може закликати твою доньку?

бії та що він зарядив їх конфіскату і предприняв міри против такого імпорту заказаних писем.

Новинки.

Львів дня 24-го лютого 1902.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский повернув в суботу вечером блискавичним поїздом з Відня до Львова і взяв участь в недільнім торжестві з нагоди ювилею папи Льва XIII.

— **З краєвого Видїлу.** Краєвий видїл заіменував членами постійної комісиї промислової на біжучу каденцию соймову: Леопольда Бачевского. Артура Бенїса, Ігн. Древновского, Н. Франкого, Авг. Ґурайского, Юл. Леа, Мих. Михальского, Арнульда Навратїля, Брон. Падлевского, Ів. Ротера, Ант. Стефановича, Ант. Солтиньского, Володисл. Стесловича, Волод. Шухевича, Йос. Вчеляка, Йос. Верещиньского і Альфреда Зґурского. Перше засїданє комісиї відбуде ся дня 24 с. м. в салї нарад краєвого видїлу.

— **Візитатор руских церков в Америцї.** Конґреґация de propaganda fide заіменувала о. Амвросия Поляньского, пароха в Любінцях і декана стрийского, візитатором руских церков в Америцї. Номінацийна грамота надійшла вже з Риму і вислано єї о. Поляньскому, а від єго волї зависить, коли виїде до Америки.

— **Товариство руских ремісників „Зоря“ у Львові** уряджує як і минувших лїт дня 2 н. ст. марта в великій сали „Народного Дому“ концерт в память XLI-их роковин смерти Тараса Шевченка з величавою програмою, в котрій возьме участь п. Корнило Устиянович. Сподїємо ся, що руска суспільність заповнить по береги салю — то-ж хто не хоче, щоб опісля не міг дістати місця, постараєсь о білєт вже тепер в згаданім товаристві, ул. Краківска ч. 17 — що дня вечером. Подрібну проґраму оголосить ся небавом.

† **Др. Еміль Голуб**, славний подорожник по полудневій Африцї, помер вчера вечером по довгій і тяжкій недузї. Голуб родив ся 7-го жовтня 1847 в Голицях в Чехах, а в 1872 р. виїхав перший раз до полудневої Африки, де в Кімберлє в сторопах копалень диямантів яко лїкар заробив собі на стілько гроший, що міг вибрати ся в дальшу подорож на північ на пустини Карру. О тій своїй подорожи видав він окреме дїло написане по нїмецки під заголовком: „Пять лїт в полудневій Африцї“. В 1880 р. вернув він назад з Африки і привіз дуже богато всїляких збірок творів природи в полудневій Африцї, робив з них виставу та запомагав ними публичні музеї. Крім згаданої повисше, написав він ще кілька инших праць наукових. В 1883 р. поїхав він другий раз до Африки і підчас своєї подорожи над ріку Замбезі набавив ся в 1887 р. малярий, тої тяжкої хороби, котра мучила єго довгі роки аж остаточно її замучила.

— **Кара за рекламові картки.** Як звістно, появили ся були перед недавним часом рекламові картки, наслїдуючі 1.000 корон. Ті картки послужили многим дурисьвітам до обманюваня людий, а недавно — як ми свого часу доносили — лучила ся і у Львові пригода, де один приватний офіциялїст дав ся піддурити обманцеви і виплатив єму за таку підроблену тисячку 500 зр. Отже сими днями засуджено у Відни за роздаванє тих самих реклямових карток фабриканта фортепянів Альбіна Ферштля на кару 200 корон, лїтоґрафа Брунстмана на 100 К, а помічника лїтоґрафічного Міллера на 50 К.

— **Мілїярд мінут.** Один з нїмецких учених обчислив, що в понедїлок дня 28-го цьвітня с. р. о 10-ій год 40 мінут минає як-раз точно мілїярд мінут від рождества Христового, або докладнїйше від того дня, котрий після обчисленя часу рождества Христового Діонизием в 525 р., католицка церков ухвалила числити за перший день сїчня першого року по Христї. При обчисленю тої хвилї, в котрій кінчить ся мілїярд мінут, треба насамперед мати на уватї, що аж до року 1582 числено загально після юліяньского календаря, що опісля випало 10 днїв і що роки 1700, 1800 і 1900 мали лиш по 365. З того виходить, що з кінцем дня 27 цьвітня наша християньска ера буде мати 694.444 днїв, або длятого, що день має 1440 мінут, кругло 999,999.360 мінут, отже по скінченю дня 27-го цьвітня бракує ще 640 мінут до одного мілїярда, а тих 640 мінут робить 10 годин і 40 мінут. З того виходить, що дня 28 цьвітня о 10 год. 40 мін. рано будемо обходити ту хвилю, коли наша ера буде мати мілїярд мінут. То само буде очевидно і після старого або юліяньского календаря, лиш що той день після старої дати буде називати ся 15 цьвітня.

— **Розрухи студентів в Росиї.** Пражска Politik доносить: „В Москві ладять ся студенти до великої уличної демонстрациї на день 22 с. м. Того дня також і в Петербурзї мають виправити демонстрацию; і тут і там мають взяти участь також робітники. В Москві розкинено по містї проклямациї, користаючи з відбуваючого д. 11 с. м. обчисленя населеня. В консерваториї підчас концерту кидано з ґалєриї проклямациї на салю Професори противні зорґанїзацийному статутови, бо не хотять обняти полїтичного надзору над студентами, як бажає правительство. В ночи на 12 с. м. увязнено богато робітників і около 40 студентів, між ними найвизначнїйших членів студентского комітету та одного, котрий від нового року зручно проводив зборам студентів, дозволеним унїверситетскою властию. В Київі більша часть студентів від 2 с. м. мала перестати ходити на виклади. З Петербурга доносять, що відбуло ся там богато студентских зборів, на котрих запротестовано против заведених унїверситетских реформ. Увязнено тих, що проводили і промовляли на зборах та богато ще инших. Унїверситет замкнено на дві недїлї.

— **Тай не трудно було помилити ся!** В Гановері помер тамошний посол Гаммерштайн, що був двайцять першою дитиною гановерского лїсничого Гаммерштайна. З тих дїтий жило 18. Про родину Гаммерштайна розповідають всїлякі забавні історії. То ще найменша річ що батько тілько дїтий нераз забув як котра дитина називає ся і не міг дїтий в тій хвили

Але Катуті дала знак рукою, що не треба і лиш сказала тихо: Нужденники, плюгавці!

Стала скорійше віддихати, кров виступила на єї лице, очи засьвітили ся, наступила на лист і стала так сильно і голосно плакати, що карлик, котрий ще нїколи не видів, щоби она плакала, аж злякав ся і тихо нїби з докором сказав: Катуті!

Тогди она усьміхнула ся гірко і сказала дрожачим голосом: Чого так голосно вимавляєш сє імя? Оно знеславлене, збезчещене. Тепер зависть буде мати втїху з нещастя. А я лише що величала сей день! Кажуть, що чоловік повинен показувати своє щастє на улици а нещастє укривати. Противно! Противно! Навіть і перед богами не треба признавати ся, що чоловік чогось тїшить ся і має надію, бо й они завистні і тїшать ся з чужого нещастя!

І знов оперлась чолом об пальму.

— Ти говориш о якійсь ганьбі а не о смерти — сказав Нему; — а я преці научив ся від тебе, що нїчого не треба уважати за страчене, хиба лиш померших.

Сї слова додали сили женщинї, котрої брала ся розпука. Она обернула ся скорим і сильним рухом до карлика і сказала:

— Ти розумний та чей і вірний; отже послухай! Але хоч би з тебе був і сам Амон, то нема нїякої ради, нема, нема, нїякої!

— Треба пошукати, може знайде ся — відповів Нему а єго розумні очи подивились в очи своїй пани.

— Скажи-ж — говорив він дальше — і повір менї! Чи я можу помочи, то ще питанє; але що я умію мовчати, то ти се знаєш.

Незадовго будуть собі й дїти на улици розповідати, що сей лист менї приніс — засьміяла ся Катуті з таким огірченєм, що аж прикро було дивити ся. — Лиш Неферт не сьміє о тім довідати ся, що стало ся, нїчогісенько, розумієш! А то що? Намістник іде! Живо, біжи! Скажи єму, що я нагло занедужала, дуже занедужала! Не можу з ним нинї видїти ся, тепер нї! Не впускати нїкого а нїкого! Чуєш!

Карлик пішов.

Коли вернув назад сповнивши то, що єму було наказано, застав свою паню все ще так само горячково зворушену.

— Послухай же — сказала она. — Насамперед то, що менше, а відтак то страшне, що єго аж не м жна виповісти. Рамзес аж не знає як догодити Менї. Прийшло до подїлу воєнної добичі із сего року. Для кождого з вождів були приготовлені великі скарби, а поводатор мав із всїх найперший вибирати.

— Ну? — спитав карлик.

— Ну? — повторила Катуті. — Ну? Та й як він, той достойний пан дому, памятав на своїх, що лишились дома, як почтив він свою бідну, опущену жінку, як він старав ся очистити з довгів свою задовжену спадщину? Аж сором казати! Із срібла та золота і дорогих каменів він сьміяв ся а взяв собі красну, полонену доньку князя Данаїв та повів єї до свого намету.

— Ганьба! — замуркотїв карлик.

— Бідна, бідна Неферт! — відозвала ся Катуті і закрила собі лице руками.

— А то друге? — спитав Нему понуро.

— То друге — сказала Катуті — то.... Але треба бути спокійною і холоднокровною. Ти знаєш мого сина. То вігрогон, але він любить мене і свою сестру більше як що небудь на сьвітї. Я нерозважна, щоби єго спонукати до ощадности, розповіла єму наше зле положенє; отже коли Мена наробив такої ганьби, він думає лиш о нас та о наших клопотах. Єго пайка з добичі була мала і не могла нам нїчого помочи. Товариші грали в гранку о то, що кому припало; він поставив і свою пайку, щоби виграти більше і для нас. Все програв, все — аж наконець, аж страшно казати, аж не можна собі того погадати — наконець поставив, коли ішло о величезну суму — а він все лиш о нас думав, все лиш о своїй матери дома — отже поставив мумію свого покійного батька [1]). Програв. Коли не викупить сьвятий застав аж до кінця третого місяця, то стане чоловіком без чести, мумія припаде тому, що єї виграв, а єму лишить ся ганьба і вигнанє з войска [2]).

Катуті закрила собі лице руками, а карлик замуркотїв сам до себе: Грач і лицемір!

Коли єго панї трохи успокоїла ся сказав він: То страшно; але ще не все пропало. Кількож того довгу?

То звучало як би тяжкий проклін, коли Катуті сказала: Трийцять вавилоньских талєнтів [3]).

Карлик крикнув як би єго гадина вкусила і спитав: А хтож важив ся ставити таку шалену суму?

— Панї Гатгорової син, Антеф, котрий вже в Тебах програв був спадщину по своїх батьках — в дповіла Катуті.

— Той не дарує і за пшеничне зерно нїчого з того, що єму належить ся! — Відозвав ся карлик. — А Мена?

— А як же міг мій син просити єго по тім, що стало ся? Бідна дитина просить мене, щоби я старалась о поміч намістника.

— Намістника? — спитав карлик та покивав великою головою. — То годї!

— Та я знаю, як він стоїть; але єго становище, єго імя! Як би він схотїв заручити...

— Панї — сказав карлик, а в єго словах пробивала ся велика повага — не псуй будучности задля теперішности. Коли твій син стратить честь за короля Рамзеса, то може єму верне єї будучий король Анї! Коли же намістник зробить тобі тепер таку величезну прислугу, то буде уважати тебе за відшкодовану, коли єму єго дїло удасть ся і він засяде на престолї. Тепер він так робить як ти кажеш, бо

---

[1]) Геродот розповідає, що король Азіхіс був першим, котрий позволив заставляти мумії своїх предків. Хто такого заставу не викупив, того не вільно було похоронити анї в родинній гробницї анї в нїякім иншім гробі. Та й єго потомкам відмавляно похорону.

[2]) Здаєсь, що то була найтяжша кара, яку накладано на египетских вояків, але лиш тих, що належали до войскової касти.

[3]) 135.000 корон.

зараз розпізнати. Але одного разу лучило ся так, що він побачив на улици якогось шестилітного хлопця, котрий качав ся в рові тай відповідно до того замастив на собі одїнє. Він наганьбив хлопця і вигнав его з рова але аж остовпів, коли спитав хлопця: А ти глинницкуy якийсь! Як ти називаєш ся? — а хлопець єму відповів: А ти мене не знаєш? Та же ти мій тато! — При таким благословеню божім не дивота, що перед кількома роками на іменинах у Гаммерштайна стануло 66 дорослих мужчин Гаммерштайнів побіч себе.

— **Нещаслива пригода.** Дня 20-ого с. м. около 5 год. по полудни, утопив ся у Вільшаници, повіта товмацкого, 70-лїтний селянин Дмитро Солончичин. Нещасливий упав здаєсь случайно до керницї, а що в тій хвили не було нікого, щоби его ратувати, то він утопив ся. В справі сій веде ся слїдство.

— **Скоропостижною смертию** помер Антін Сливка з Кузьмини, повіта добромильского, лїт 25. Він їздив до Тирави волоскої по горівку для шинкаря і вернув звідтам дня 4 с. м. рано. Люди побачили, що він сидить на возі але не рушає ся. Коли приступили до него, показало ся, що він вже не живий. Мабуть помер скоропостижно від пораженя, бо того дня не було морозу і померший виїхав з Тирави зовсім здоров і тверезий.

— **Самоубийство.** В Городку відобрав собі онегди житє вистрілом з револьвера Ем. Бельке, асистент зелїзницї державної, що повнив уряд касиера на тамошній стацийї зелїзничій. Причиною самоубийства була імовірно нервовість, викликана довшою невилїчимою недугою.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Мадрит 24 лютого. На засїданю парляменту відчитав міністер справ внутрішних телеґраму з Барцельони з донесенєм, що часть робітників на ново розпочала працю. Розрухи були викликані анархістами. Богато їх провідників арештовано. Пинї положене в цілій Іспанії поліпшило ся.

Новий Йорк 24 лютого. Пароход „Кронпрінц Вільгельм“, на котрого покладї єсть князь Генрик пруский, приплив в суботу в полудне до новойорского порту серед прекрасної погоди. Приїзду корабля дожидали великі товпи публики.

Рим 24 лютого. Часописи доносять, що король не приймив димісиї кабінету.

Льондон 24 лютого. Доносять з Преториї, що в ночи з 10 на 11 лютого Девет продер ся крізь анґлійскі войска і разом з віддїлом зложеним з 800 людий стоїть на полудне від Райц.

Триєст 24 лютого. Вчера арештовано тут знов 24 осіб за ріжні забуреня, крадежи і волокитство.

Надіслане.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всіх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

ти не потребуєш его ласки і нїби лиш задля него самого стараєш ся о то, щоби він став королем. Коли же зажадаєш від него помочи і він тебе поратує, то позбудеш ся свободи і сьмілости, котрої тобі супротив него буде по треба, а він з тим більшою неохотою то змірнує, що ти хочеш его використати, чим труднїйше прийдесь єму роздобути борзо так велику суму або заручити за ню. Таже ти знаєш, яке его положенє!

— Та я то знаю — сказала Катуті, що він сидить в довгах.

— То ти мусиш знати — відозвав ся карлик — бо ти сама преш его до так величезних видатків. Він позискав нарід в Тебах величавими торжествами, яко кормитель Аніса видав він в Мемфісї великий маєток [4]), вождам войска, з котрим вибрав ся був до Етіопії і котре зібрав на власну руку, роздарував тисячі; та й то знаєш, кілько єго коштують єго заушники в таборі короля. Мало що не від всіх богачів сего краю попапозичав він гроший, а то й добре, бо кілько має вірителїв, тілько й союзників. Намістник називає ся злим довжником, але они собі рахують, що король Ані буде з вдячностию сплачувати.

Катуті видивила ся здивована на карлика і сказала: Ти знаєш людий!

— На жаль — відповів Нему. — Не шукай помочи у намістника, а заким пожертвуєш роботу многих лїт та будучу свою велич і величь своєї родини, пожертвуй честь свого сина.

— І мого мужа і мою власну! — відозвалась Катуті. — Як же ти то можеш знати, що то значить! „Честь“ то слово, яке невільний чоловік може лиш повторити, але котрого значіня він ніколи не зрозуміє. Ви пограєте собі синцї, які вам набіють, а мене би зранив кождий палець, що показував би з погордою на мене, як та ясенева списа з затроєним кінчиком. О вічні боги, хто тут дасть яку раду?!

Затрівожена жінка закрила собі знову очи руками, як би сама перед собою хотїла закрити ганьбу.

Карлик споглядав на ню милосердно і відозвав ся зміненим голосом: Чи пригадуєш собі дияман, що випав Неферті з єї найкрасшого перстеня? Ми шукали его і не могли знайти. На другий день переходив я через комнату і станув на щось твердого. Я схилив ся і знайшов камінь. Що не удало ся благороднїй части лиця, оку, то знайшла погорджувана мозолиста стопа і так може удасть ся невільному малому Нему видумати якийсь ратунок, котрий не хоче показати ся високому духови его цанї.

— О чім так думаєш? — спитала Катуті.

— О ратунку — відповів карлик. — Чи то правда, що твоя сестра Сетхем була в гостинї у тебе і що ви перепросили ся?

— Она подала менї руку, а я єї приняла.

— То піди до неї. Люди нїколи так не готові до услуги, як тогди, коли перепросять ся. Скінчене ворогованє то у них як би сьвіжо загоєна рана, котрої треба осторожно доторкати ся, а Сетхем єсть з твоєї крови і людина мягкого серця.

— Але она не богата — сказала на то Катуті. — Кожда пальма в городї то від єї мужа і належить ся єї дїтем.

— І Паакер також був у тебе?

Певно лиш длятого, що его мати так хотїла — сказала Катуті. — Він ненавидить мого зятя.

— Я то знаю — замуркотів карлик — але як би Неферт схотїла его попросити?

(Дальше буде).

[4]) За Птоломея I. Сотера, коли погиб Аніс (сьвятий бик) видав его кормитель на его похорон не лиш всю готівку яку мав, але ще й позичив у короля 50 талентів (225.000 К). За часів Діодора видано на похорон Аніса аж 100 талентів (450.000 К).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).